

Frihed, som er en naturlig Udvikling af Systemet, der fører til Resultatet, saa bliver efter min Mening Resultatet lige bedrøveligt. Det kan, saaledes som jeg tidligere har udtalt, ikke benægtes, at det maa forekomme Folk i Almindelighed at være meget uheldigt, naar der i mangen en Sag finder en Fri-findelse Sted eller en Domsældelse til en forholdsvis kortvarig Fængselsdom, medens den Paagjældende har siddet arresteret i langt længere Tid end den, hvortil der kan blive Spørgsmaal om at dømme ham. Der er Tilfælde, hvor en Person til Slutning er bleven dømt for en Magskønhedsforbrydelse, og hvor Bedkommende dog har været undergivet Varetægtsfængsel i over 1 Aar, i omtrent 5 Fjerdingaar. Og der er et Tilfælde, hvor Bedkommende til Slutning er dømt 2 Dages Fængsel paa Band og Brød, medens han har været arresteret i 11 Maanedes og medens Aktionen fra første Færd har lydt paa Hæleri, altsaa en dog forholdsvis mindre stor Forbrydelse. Jeg kunde supplere dette med en Række af Ex-emples, men jeg vil antage, at man vil tro mig paa mit Ord, naar jeg siger, at det er ingenlunde sjældent, at der har fundet Varetægtsfængsel Sted i saa lang en Tid, at det maa forekomme en aldeles utilbørlig i Forhold til den Forseelse eller Forbrydelse, hvori den Paagjældende har gjort sig skyldig, og hvorfor han til Skynde og Sidst blev dømt. Naar det forholder sig saaledes, er der efter min Mening god Grund til at have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Varetægtsfængselsinstitut. Den bedste Maade at raade Bod paa den Brøst, der er til Stede i vor kriminelle Retspleie i denne Henseende, vilde naturligvis være at søge at forandre det hele System. Jeg tog Anledning af, hvad der er at sige imod Varetægtsfængsel ved en tidligere Veilighed, til at anbefale at gjøre Skridt til at føre den saalænge behudede Retsreform ind i Livet. Ogsaa af dette Lovforslag vil jeg tage Anledning til at anbefale for Aaar at være betænkt paa en Reform af vor kriminelle Retspleie, thi naar Alt kommer til Alt, er det ad denne Vej, man egentlig skal ramme det Døde, hvorom der er Tale. Men ganske bortset fra det Procesuelle, kan det heller ikke negtes, at naar det er faktisk, at Varetægtsfængsel i mange Tilfælde kommer til Anvendelse i en Udstrækning, som maa anses for at være lidet ønskelig og lidet respektabel, saa er der ogsaa Opfordring til at søge at raade Bod paa dette Døde ad en Vej, der gaar i samme Retning som den, der er anthydet i det foreliggende Lovforslag. Tanken i dette er jo heller ingenlunde fremmed for den nugjældende

danste Strafferet. Som bekendt staar der i Straffelovens § 58, at naar Noget har været underkastet langvarig Varetægtsfængsel uden egen Skyld, skal denne Omstændighed tages i Betragtning ved Straffens Udmaalning, som formildende Omstændighed, og saa siges der til, at naar den Paagjældende findes kun at have gjort sig skyldig i Forhold, hvorfor Straffen er simpelt Fængsel eller Band og Brød, kan efter Omstændighederne Straffen helt bortfalde. Og ærede Medlemmer, som have fulgt Straffedommene her i Danmark, ville maaste ogsaa have lagt Mærke til, at det dog nu og da hender, at Dommen lyder paa, at den lidte Varetægtsarrest træder i Stedet for Straffen, at Straffen ligesom bortfalder, skjøndt det erkjendes, at den Paagjældende i og for sig har gjort sig skyldig til Straf for det Forhold, han har udvist. Altsaa den Grundsætning, at der bør tages Hensyn til Varetægtsfængsel ved Straffens Udmaalning, kjende vi; den have vi i den nugjældende danske Straffelov. Spørgsmaalet er altsaa, om den Maade, hvorpaa der tages Hensyn til Varetægtsfængslet i den danske Straffelov, er tilstrækkelig, eller om man ikke skulde gaa videre. Det forekommer mig nu nok, at der kan være god Grund til at tænke herpaa. Det vil fremgaa af, hvad jeg har sagt om Indholdet af Straffelovens § 58, at det kun er som straf-formildende Omstændighed, at udstaaet Varetægtsfængsel i Reglen kan komme i Betragtning, og kun hvor Forseelsen er meget ringe, kan Straffen efter Omstændighederne helt falde bort. Men hvor der er forskyldt en større Straf, end at den efter Bestemmelsen i § 58 helt kan falde bort, kan Varetægtsfængsel, hvor langvarigt det end er, ikke virke videre end som en strafformildende Omstændighed, det vil med andre Ord sige: Man kan ikke ved Straffens Udmaalning komme ned under det lovbestemte Minimum for Straffen. Jeg nævnte for et Exempel, hvor Varetægtsfængsel havde staaet i et aldeles urimeligt Forhold til den forskyldte Straf, til den virkelige Brøde, nemlig hvor en Person, der var tiltalt for Hæleri, til Slutning slap med 2 Dages Fængsel paa Band og Brød, medens Varetægtsarresten havde staaet paa i 11 Maanedes, og jeg vender atter tilbage til dette Exempel for at vise, hvorledes man ved dette Tilfælde — det er en Højesteretsdom, som er falden i denne Sag — gif saa langt ned, som man kunde gaa. Man kunde ikke gaa længere ned end til 2 Dages Band og Brød — hvorvidt man vilde være gaaet lavere ned, dersom det havde været muligt efter Loven, derom skal jeg ikke udtale mig —